

godt, at man i kommuneaftalen for næste år har diskuteret med kommunerne, hvordan man sikrer, at de har penge nok til at levere en bedre genoptræning, så de mennesker, der kommer fra sygehuse og har behov for genoptræning, rent faktisk får den og får den hurtigt. For her kan man virkelig tale om, at det, at man får hurtig hjælp, er dobbelt hjælp.

Når vi taler om sygehusområdet, taler vi også om kræftområdet. Vi taler om, at der er kræftsygdomme, der må karakteriseres som akutsygdomme simpelt hen for at sikre, at kræftramte, som jo er i en helt specielt vanskelig situation, bliver hjulpet ekstra hurtigt i vores sygehusvæsen. Det har vi diskuteret på vores sommergruppemøde, vi har meldt ud og var også meget tilfredse med, at statsministeren efterfølgende på Venstres møde kvitterede ved at love, at regeringen ville gå i spidsen for at sikre, at kræftramte bliver karakteriseret som akutpatienter, så de kommer hurtigere til.

Vi har også forståelse for, at regeringen, når den er kommet til den erkendelse, at kræftramte må karakteriseres som sådan, ikke har kunnet bygge det ind i finanslovsforslaget. Vi regner med, at det er en bunden opgave for regeringen at finde en løsning på det, så vi sikrer, at det løfte kan blive omsat til det praktiske liv, så kræftramte får en bedre hjælp af den offentlige sundhedssektor.

Et fjerde punkt, jeg vil nævne i forhold til den offentlige sektor, er sikringen af personale. Vi kan se ude i landet, at der er mange steder i vores plejecentre og vores sundhedsafdelinger, hvor det er uhyre vanskeligt at tiltrække tilstrækkeligt med personale. Vi er for længst nået til den erkendelse, at et ordentligt velfærdssamfund ikke kan bygges på mangel på personale inden for de områder, hvor det er helt, helt afgørende, at vi leverer den øjeblikkelige hjælp til mennesker, der har behov for en øjeblikkelig hjælp. Det drejer sig altså om ældre mennesker, som man ikke kan sige til, at hjælpen først kommer i morgen eller i overmorgen, når der er plejepersonale nok. Her skal hjælpen jo komme, i det øjeblik den ældre har hjælpen behov.

Det er det samme på sygehusene, hvor det jo ikke kan nytte noget, at man ringer til patienten og siger: Ja, vi ved godt, at det efterhånden snart er livstruende, men vi har altså ikke lige personale til at klare det, du må komme igen en anden gang. Her skal vi have tilstrækkeligt med personale.

Det handler i meget høj grad om, at man har et godt arbejdsmiljø, at man har nogle arbejdsforhold, der er gode, og som gør, at man kan tiltrække personale. Men det handler altså også om, at den offentlige sektor er konkurrencedygtig, med hensyn til det mennesker i usselt mammon får ud af at gå på arbejde hver evig eneste dag. Derfor undgår vi ikke en debat om offentligt ansattes lønninger. Vi undgår ikke en debat, der handler om, hvordan vi sikrer, at nogle af de lavestlønnede i den offentlige sektor honoreres, så vi kan tiltrække tilstrækkeligt med folk.

Vi ser også annoncerne fra vikarbureauer, der nu skyder op overalt i Danmark, for at få eksempelvis offentligt ansatte plejehjemsassistenter til at komme over i et privat vikarbureau og så arbejde der, hvor de i øvrigt tidligere arbejdede, men hvor de nu kun skal arbejde 3 dage for at tjene det samme, som de i den offentlige sektor tjente på 5 dage. Den offentlige sektor kan ikke sidde på hænderne og lade den udvikling fortsætte uden at gøre noget. Vi er så kommet med vores beskedne bud på, hvordan man i hvert fald kan starte med at prøve at løse det her problem. Vi ved bare, at det er en nødvendighed, at vi løser det. Og det er altså også en debat, vi får her i efteråret med de partier, der ønsker den debat med os.

Se, vi gør det på den baggrund, at vi har en historisk lav ledighed, og det er vi faktisk glade for at vi har. Vi har det ikke, som det stod på Børsens forside i fredags – jeg ved ikke, om man kan huske den – hvor der sådan frit fra hukommelsen stod noget i retning af: Lav ledighed truer velfærd. Vores udgangspunkt som politisk aktive personer har faktisk været, at det er en del af et godt velfærdssamfund at skaffe mennesker i arbejde. Så vi har sådan set en tilgang til det her, som er den stik modsatte af det, der blev udtrykt på Børsens forside.

Vi kan se, at nogle af de mennesker, der har været placeret yderst i vores samfund, endda i matchkategori 4-5 for dem, der går op i sådan noget teknik – det har vi diskuteret meget i de seneste år – også er begyndt at komme i arbejde. Der er også blevet efterspørgsel efter dem. Det er en gedigen succeshistorie, at det er sket: at nogle mennesker, der ikke troede det muligt, at de kunne komme tilbage til arbejdsmarkedet, rent faktisk i de her år får en chance igen. Det skal vi sikre vedbliver med at ske, og vi skal se på, hvordan andre grupper, der står udenfor, også kan sikres adgang til arbejdsmarkedet.